

Vlado Košić

sislački biskup

KORIZMENO PISMO

„Slični Kristu u smrti i uskrsnuću“

(Sisak, Čista srijeda 2011.)

Dragi i poštovani vjernici, očevi i majke, dragi mladi, draga djeco, štovani i dragi svećenici, redovnici, drage sestre redovnice, dragi bogoslovi, sjemeništarcari, redovnički pripravnici i pripravnice!

Obraćam se svima vama, članovi Sisačke biskupije, na početku ove korizme želeći s vama podijeliti svoje misli, *„radosti i nade, žalosti i tjeskobe“* (GS 1).

Imam pred očima sve vas vjernike i ljude tražitelje Boga kojima su ovi dani, koje danas započinjemo, dani pripreme za najveći kršćanski blagdan Uskrs koji ćemo ove godine slaviti 24. travnja. Ljepota kršćanskog života na poseban se način očituje u proživljavanju svetih vremena u kojima se želimo što više suobličiti našem Gospodinu Isusu Kristu. Znamo, **„ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasiti i po sličnosti njegovu uskrsnuću“** (Rim 6,5). Te bih riječi svetoga Pavla želio sa svima vama uzeti za ovo razmišljanje, da bismo bolje razumjeli smisao korizme i dolazećih uskrsnih blagdana.

Ova je godina u našoj domovini Hrvatskoj u znaku dolaska Svetog Oca pape Benedikta XVI. te obilježena velikim iskušenjima ali i velikim nadama. Mi se pak u Sisku već ove godine želimo što bolje pripremiti i za Susret hrvatske katoličke mladeži kojemu ćemo biti domaćini sljedeće godine.

SRASLOST PO SLIČNOSTI SMRTI KRISTOVOJ

Posvuda gledamo poteškoće koje su višestruke naravi. Znamo da je mnogima teško, da se osjećaju predani besperspektivnosti i ne nalaze čvrsto uporište za svoju budućnost i za budućnost djece i mladih. Kao da se nebo zatvorilo, kao da su nade potonule. Kada gledam naše mlade kako prosvjeduju besciljno hodajući po ulicama naših gradova, kao da u njima vidim onu dvojicu učenika koji su bez nade krenuli iz Jeruzalema u Emaus. Oni su u svojoj beznadnosti ipak prihvatili Stranca koji im se pridružio i njemu su ispričali sve o svojim propalim nadama. Doživjeli su da im se Gospodin očitovao kao Uskrsnuli i nakon što su ga susreli, ispunili su se novom snagom i otrčali ponovno u Jeruzalem podijeliti svoju radost sa svojom braćom i sestrama.

Doista, tko može ispuniti sve naše nade, tko nas može ispuniti vjerom da će naša životna borba, u kojoj se toliko puta susrećemo s različitim porazima, završiti pobjedom? To može doista samo Krist Gospodin, naš uskrsnuli Spasitelj. Međutim, do Uskrsa dolazi se samo preko križa. To mnogi zaboravljaju. Bilo bi lijepo kad bi se moglo do uspjeha doći bez žrtve, misle mnogi i pokušavaju se dočepati dobara, uspjeha i životnih postignuća – bez znoja i rada, bez žrtve i umiranja. To međutim nije moguće. Svatko tko želi da se rodi promjena na bolje, mora biti spreman prihvatiti umiranje, odricanje od samoga sebe i svakodnevno nošenje križa. Tako nas je učio Gospodin Isus. Laka rješenja,

jeftini uspjesi, brza postignuća – jednako brzo se i izjalove, brzo propadaju i ne donose željene plodove.

Mnogo je u našoj Domovini siromašnih i onih koji nemaju ni posla ni uvjeta za život, za školovanje, bolju budućnost.

Ipak mi kršćani znamo da nisu najvažniji ovi uvjeti u kojima kao pojedinci i kao narod doista sve teže živimo. Zbog tih uvjeta prosvjeduju mladi, ali i radnici i seljaci, mnogi koji su ostali bez posla i koji su bez nade. Međutim, teže od neimaštine i loših životnih uvjeta jest živjeti bez ponosa. A mnogima se upravo to želi oduzeti ili im se već i oduzelo. Kad ponovno i ponovno gledam naše branitelje, ljude koji su branili svoju Domovinu i obranili ju u okolnostima koje nisu davale nikakvog izgleda za pobjedu, one koji su svojim životima bili brana zločincima koji su nasrnuli na naše domove, na našu mladost, na naše obitelji, na naše škole, crkve i naše krajeve želeći nam oteti i uništiti dom i domovinu, tada me ispunja zahvalnost Bogu što nam je darovao takve hrabre ljude koji su oslobodili okupiranu zemlju i obranili svojom krvlju našu slobodu i svima nama donijeli mir.

Stoga ne smijemo dopustiti da izgubimo ponos. Mi kao narod imamo na to puno pravo. Zahvalni smo Bogu što nas je spasio, što je uvijek bio s nama. Zahvalni smo našim braniteljima i svima koji su se borili i bore se za dobro naših ljudi, našega naroda i naše Domovine.

Krist Gospodin nosio je svoj križ sramote i poniženja sve do kraja. Znao je da se mora žrtvovati hoće li da se čovjek promijeni, da prijeđe prag sebičnosti i živi puninom života.

Ove ćemo korizme često razmatrati pobožnost Križnoga puta. Poći ćemo zajedno s Kristom putem njegove i vlastite žrtve da bismo došli do uskrsnuća.

SRASLOST PO SLIČNOSTI KRISTOVU USKRSNUĆU

Budući da je Krist uskrsnuo, ta nas istina ispunja tolikom nadom da nikakve teškoće ne mogu umanjiti naš optimizam života. Sve teškoće, sve patnje i svi križevi postaju maleni pred veličinom Kristova uskrsnuća. S Kristom dakle postaje sve moguće, pa nas više ništa ne plaši i ni jedna nevolja niti poteškoća ne može slomiti našu nadu. Pa čak i sama smrt u Kristovu je uskrsnuću pobijeđena. Stoga je potrebno uvijek gledati povezanost ovoga dvoga, naime, križa i Uskrsa. Jedno bez drugog ne može. Nije ni jedan križ bez nade, a Uskrs nije moguć bez žrtve. Jedno drugo uvjetuje i traži, križ vodi Uskrsu, a Uskrs se rađa samo iz križa.

Sraslost po sličnosti Kristovu uskrsnuću znači da je naš ljudski zemaljski život - put prema vječnom i nebeskom životu. Dapače, već i u ovom zemaljskom životu sjaje mnoge zrake vječnog Uskrsa. Kad vidimo bračne drugove koje žive svoju vjernu ljubav, kad susrećemo spremnost na prihvaćanje brojnog potomstva, kad se u teškim uvjetima čuva radost i mir duše, kad se živi skromno i ponizno se svaki dan sklapaju ruke na molitvu, kad se u našim obiteljima rađaju mladići koji rado svoj život posvećuju služenju Crkvi i djevojke koje polaze u redovništvo da budu znak božanske prisutnosti na zemlji, kad vidimo da je naša mladost radosna i neporočna, kad upoznajemo one koji usprkos kaljužama ovoga svijeta sjaje čistoćom i dobrotom, kad znamo da se može u plemenitosti i žrtvi nesebično služiti drugima i radosno darivati život za bližnje – u tolikim tihim svjedocima ljubavi: liječnicima i medicinskom osoblju, učiteljima i profesorima, tzv. malim ljudima koji su spremni na

mnoge žrtve, tada nas doista ispunja ponos i radost što smo i mi „uskrsnici“, tj. ljudi koji žive već na zemlji božanskim životom koji „nikad ne prestaje“ (1 Kor 13,8).

Upravo nam takvih svjedoka treba koji će ulijevati nadu u naš narod, koji će svojom vjerom u pobjedu dobra unositi Uskrs kao realnost u svako srce, u svaki dom. Što reći negoli hvala Bogu, kad susretnemo ljude Duha koji u nas prenose svoje povjerenje i mir, koji nas ispunjavaju svojom vjerom i daju nam nadu da može biti bolje.

DOLAZAK SVETOG OCA U HRVATSKU NA BLAGDAN SV. KVIRINA - DAN HRVATSKIH OBITELJI

Papa Benedikt XVI. upravo je jedan takav svjedok nade. On dolazi u našu Domovinu baš na blagdan našega zaštitnika sv. Kvirina, 4. lipnja 2011. Taj će dan naša Crkva proslaviti Nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji.

Koliko je obitelj važna, znademo na žalost često iz negativnih iskustava, naime, kad vidimo kako teško žive djeca u razorenim obiteljima, kako je bolno odrastati bez jednog roditelja, kako je velika nevolja nemati obitelj. Stoga smo još više zahvalni upravo obiteljima koje su sačuvale svoje zajedništvo, čiji su članovi – usprkos mnogim poteškoćama kojih danas ne manjka – ostali vjerni svojoj zadanoj riječi, „postojani u Gospodinu“ (1 Sol 3,8).

Sveti Otac, dakle, želi ohrabriti naše obitelji. To im je ohrabrenje silno potrebno. I čitavoj našoj Crkvi i Domovini potrebne su dobre, zdrave i radosne obitelji. Neka doista taj Papin pohod učvrsti naše obitelji u međusobnoj ljubavi, poštovanju, otvorenosti životu, spremnosti na žrtvu i međusobno pomaganje, u brizi za potrebne. Koliko će naše obitelji biti više Božje, toliko će i ukupna naša hrvatska stvarnost biti sretnija.

Geslo susreta s Papom je „Zajedno u Kristu“. U Kristu smo doista svi jedno, s njime se svi učimo biti za-jedno. Biti usmjeren na Krista znači s Kristom prepoznavati i bližnje kao svoju braću i sestre. U Kristu biti zajedno i s Papom, biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama, sa svim vjernim pukom Božjim, znači biti Crkva.

Molimo se da nas susret s Papom ojača u svijesti pripadnosti Crkvi i da se svi, zajedno u Kristu, doživimo važnim udovima Crkve koja je Tijelo Kristovo.

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI U SISKU 2012.

Mi se u Sisku već pripremamo i za Susret hrvatske katoličke mladeži koji će se dogoditi 5. i 6. svibnja 2012. godine. Mladi, koji su naša radost i velika snaga naše Biskupije, bit će glavni organizatori susreta, na koji će se okupiti mnoštvo mladih vjernika iz čitave naše Domovine, ali i iz susjednih zemalja. Također i naše obitelji imat će pri tome važnu ulogu jer će se one angažirati da po svojim kućama i stanovima udome mlade koji će doći na susret. Čitava Biskupija bit će u to uključena i stoga vas već sada, dragi vjernici, potičem da se molite za uspjeh tog Susreta mladih u Sisku 2012.

Naše župe i osobito svi naši svećenici pozvani su na posebno zalaganje, na animiranje te velike obitelji koja se zove Biskupija sisačka, da se pokaže dobrim domaćinom svim mladima koji će

nam doći podijeliti s nama svoju vjeru, nadu i ljubav. Ali i mi moramo biti spremni i njih darivati od svojih duhovnih darova koje imamo. Zato te darove trebamo čuvati, unaprjeđivati i umnažati. I ovo vrijeme korizme treba nam i može u tome pomoći.

Neka nad nama bdije zagovor našeg zaštitnika sv. Kvirina, sisačkog biskupa i mučenika!

KORIZMA – KAIROS ZA DOBRE MISLI, RIJEČI I DJELA

Sveta Četrdesetnica ili korizma vrijeme je pripreve, vrijeme pročišćenja i prigodan kairos-prilika da se duhovno obnovimo i tako spremniji dočekamo Uskrs.

Kad razmišljamo o tome kako proživjeti ove dane, tada je Gospodinova Riječ uvijek na prvom mjestu. Čitati nam je i razmatrati njegovu Riječ. On govori da su djela pokore: molitva, milostinja i post (usp. Mt 6,1-18). Ali to nam valja tako činiti da primimo nagradu ne od ljudi nego od Boga jedinoga. Stoga nije dobro činiti ništa duhovno radi ljudi već u skrovitosti srca, radi Gospodina.

Molitva je susret s Bogom koji nam je potreban, koji valja intenzivirati, prije svega kakvoćom. Razgovor je to koji je otvoren, iskren, pun pouzdanja i predanja. Plodovi nisu na prvom mjestu već sam susret. Biti s Gospodinom, biti do njegovih nogu, uživati u njegovoj blizini – to neka nam bude cilj (usp. Ps 73,28). Molimo ga više za druge negoli za sebe, molimo da bismo ga svi veličali i to ne tek usnama nego cijelim svojim životom.

Sućutno pomaganje slabih i siromašnih, bolesnih i tužnih, osamljenih i beznadnih, naša je osobita zadaća. No, Gospodin želi da to činimo, ali ne da od tog posla skupljamo za se hvalu ljudi. Treće nedjelje korizme je već tradicionalno karitativno skupljanje pomoći za Crkvu i ljude u Bosni i Hercegovini. I inače u korizmi trebao bi još više djelovati župni Caritas, a nadamo se da ćemo otvoriti uskoro – baš ove korizme – i biskupijski Caritas. Neka to djelovanje bude izraz naše ljubavi – jer to znači riječ „caritas“. A ljubav je domišljata!

Post nije u tome da se koristi samome sebi. Post treba provoditi da bismo se senzibilizirali za služenje drugima, da odričući se svojih materijalnih i duhovnih dobara, njima možemo darivati naše bližnje koji su u potrebi.

„Posveti post naš korizmen, o pokorniče Isuse,

Ti post taj sveti naredi na spasenje svim ljudima.

Pomozi svoju Crkvu Ti, obdari nas obraćenjem

I iznutra nas očisti, operi nas od grijeha svih...

Nek ovo vrijeme obnovno, za obraćenje pogodno,

I um i srce pripremi za skora slavlja vazmena.“

Sve neka vas dobri Bog blagoslovi!

†Vlado Košić, biskup sisački